

opmærksom paa, at det neppe vilde være heldigt for Administrationen eller endnu mere for selve den bevillende Myndighed, om man altfor meget styffede Finansloven ud i mange saadanne smaa Dele. Det, at Finansloven paalægger Regjeringen til et vist bestemt Dæmmed, som indbefatter mange forskellige Enkeltheder, at komme ud af det med en bestemt Hovedsum, er nemlig saa langt fra at indeholde en Tilskyndelse for Administrationen til at være lidet nøieende med Anvendelsen af sine Pengemidler i denne Retning, at det tværtimod efter min Erfaring afgiver en bestemt Tilskyndelse til Spar-sommeligbed. Det maa jo være de Herrer be- kendt, at det ikke altid er saa vanskeligt for den bestyrende Myndighed at paavise, hvorledes det med Hensyn til en enkelt Udgift kan være nødvendigt at overskride den givne Bevilling, og Rigsdagen har i denne Retning altid vist stor Liberalitet, saavel gjennem Bevillinger paa Tillægsbevillingsloven som ved Regnskabsaflæggelsen. Naar man nu bliver stærkt bunden med Hensyn til Enkelthederne, da vil det derfor kun let føre til, at Bestyrelsen i indtrædende Tilfælde ser sig nødsaget til at begjære Tillægsbevillinger paa de enkelte mindre Poster, hvilke da ogsaa ganske vist vilde blive tilstaaede ligesom hidtil, idet Repræsentationen saa ikke kan henføre Regjeringen til, at den jo i de Besparelser, som den maa kunne indføre paa andre Dele af den samme Konto, har et vist Middel til at kunne bøde paa den Overskridelse, der kan blive nødvendig paa et saadant enkelt Punkt. Der ligger forsaavidt i den mere samlede Bevilling en Betryggelse, som jeg mener, at Rigsdagen ikke for let skal give fra sig. Jeg vil tilføie, at jeg tror, at den hidtil har givet den noget for let fra sig, netop derved at den allerede i Finanslovene har udstykket enkelte Konti mere, end egentlig et rigtigt, godt og indgaaende Hensyn til at paalægge Administrationen den størst mulige Spar-sommeligbed gjør ønskeligt. Vilde vi nu endog gaa saa vidt, at vi sagde, at enhver Oplysning, som blev med- delt om, hvorledes en enkelt Konto tænkes anvendt, i dens enkelte Bestanddele skulde være bindende for Bestyrelsen, saa tror jeg derfor,

at man ikke blot ved mange Veltheder vilde forhindre den hensigtsmæssigste Brug af de Penge, som man bevillgede, men at man tillige virkelig var saa langt fra at faae nogen Besparelse ud for Statskassen, at man tværtimod vilde komme til noget nær det Modsatte. Jeg mener derfor, at det ærede Medlems Sætning vel kan accepteres i dens Almindelighed, men at den dog kun maa antages med en vis Begrændsning, saaledes at den kun med Rette kan antages, hvor der er saadanne Omstændigheder tilstede, som jeg tillod mig at nævne tidligere i mit Foredrag, der tale for at erkjende den bevillgede Sum for at være underkastet ganske bestemte Regler. Jeg vil saaledes f. Ex. nævne den betydelige Sum, som aarlig udgives til Pensioner for Embedsmænd. Der kan selvfølgelig, hvor rund den saa end er, dog ikke anvendes en Skilling deraf uden i Henhold til Pensionslovens Bestemmelser; dette er nu fuldkomment klart. Men ved at gaa dybere ind paa adskillige Kontis Enkeltheder og med Hensyn til dem fordrø den Tanke gjen-nemført, som blev udtalt af det ærede Medlem, tror jeg, som sagt, at man let vil komme til at gaa videre, end der egentlig er hensigts- mæssigt.

Det ærede Medlem for 11te Kredts (Kier) omtalte fremdeles Bestemmelserne i §§ 2 og 3, men forsaavidt jeg forstod det ærede Medlems Udtryk rigtig, var han endnu ikke kommen til fuldstændig klar Indsigt i, hvad det egentlig var, der tilsigtes ved disse to Paragrapher, og jeg skal derfor opsætte, hvad jeg kunde have at fremføre i Anledning af det ærede Medlems Bemærkninger i saa Henseende, indtil det viser sig — hvad jeg haaber sikkert vil blive Tilfældet, naar det ærede Medlem faar set noget næiere paa hver Bestemmelse for sig, skjøndt det ganske vist er en Materie, som det ikke er saa grumme let at gaa rigtig tilbunds i — om det ærede Medlem ikke senere maatte erkjende, at der er en skarp Tanke tilstede dert. Der er dog et Punkt i denne Retning, som jeg skal berøre, fordi det ærede Medlem ønskede en Oplysning i saa Henseende, og det var, om det, naar dette Forslag blev til Lov, kunde antages at være forebygget, at uberigtigede Udgiftsrestancer kom til